

Erdőss Alex
Keresztútjában

Erdőss Alex

Keresztútban

Szivárványálom könyvek sorozat

© Keresztútzben

Copyright © Erdöss Alex

© Szivárványalom könyvek sorozat, 2019

Szerkesztő: Megyeri Judit

A borítót Erdöss Alex ötlete alapján Ludvig Dóra készítette

Felelős kiadó: Papp Attila

ISSN 2630-9599

ISBN 978-615-00-6878-7

További köteteinket megrendelheti a

www.szivarvanyalom.hu oldalon.

Minden jog fenntartva, beleértve a sokszorosítás, a mű bővített, illetve rövidített kiadásának jogát is. A kiadó írásbeli engedélye nélkül sem a teljes mű, sem annak része semmilyen formában – akár elektronikusan vagy mechanikusan, beleértve a fénymásolást és bármilyen adattárolást – nem sokszorosítható.

Köszönetnyilvánítás

Mindenkinek, aki valaha bármilyen formában hozzájárult a kötet elkészítéséhez. Sokan voltak, és senkit nem szeretnék kihagyni.

Akit mégis megemlítenék név szerint:

Köszönet Samnek, amiért lehetővé tette, hogy ez a regény megjelenjen.

Köszönet Kittinek, leginkább mindenért.

És köszönet a páromnak, mert képes elviselni és kitartani mellettem.

A történetben szereplő személyek, médiatermékek és események az írói fantázia szüleményei, a valósággal való bárminemű hasonlóságuk pusztán a véletlen műve.

Ugyanígy elképzelhető, hogy az írói fantázia a történet érdekében némileg torzította azokat az elemeket, amelyeket a valóságból kölcsönzött a regényhez.

– És mi a helyzet a lányokkal? Továbbra is reménykedhetnek a rajongóid? Még mindig szingli vagy? – hangzott el az ifjú celeb által egyre jobban gyűlölt kérdés, mire Beni magára öltötte a legelragadóbb mosolyát – mióta szerepelt, pontosan tudta, melyik arckifejezése hogyan köszön vissza a tévé képernyőjén –, vett egy mély levegőt, és kibökte:

– Az az igazság, hogy egy ideje már van valakim.

A fiú rezzenéstelen arccal figyelte, ahogy a reggeli magazin roppant dekoratív, ám tapasztalattal nyilvánvalóan alig rendelkező műsorvezetője teljesen lefagy a választ hallva. Nem ezt beszélték meg előre, így a nő reagálni sem tudott. Szerencsére gyorsan sügtak neki, tehát még mielőtt botrány tört volna ki az élő adásban beállt szünet miatt, feltehetette a következő kérdést:

– Mesélnél nekünk valamit a szerencsés hölgyről?

– Nem szeretnék róla árulkodni, és amúgy sem ismert személy, sokat nem tudnék mondani – mosolygott rendületlenül a fiú. Elvileg lejárt a műsoridejük, ezért bízott benne,

hogy nem érdemes emiatt felborítani a szigorú rendszert – a reklámidő szent és sérthetetlen. Igaza lett, a műsorvezető elköszönt tőle, Beni pedig gyorsan lelépett, mielőtt még valaki a kamerákon kívül megkérdezné, mi volt ez.

Miután a fiú átvágott az épületen, a saját stúdiójuk előtti folyosón tajtékzó producerével találta szemben magát.

– Az irodámba! Most! – közölte ellentmondást nem tűrő hangon András, Beni pedig szó nélkül követte a férfit. Gyorsan terjednek a hírek, ezt pontosan tudta, de ilyen gyorsaságra nem számított. Tisztában volt vele, hogy megkapja a lecsepszést, mert eltért a korábban megbeszéltektől, de nagyon unta már, hogy a magánéletében vájkálnak, ráadásul amióta tényleg van valakije, aki számít, hazudni sem esett jól róla.

– Ezt mégis hogy a fenébe képzelted?! – támadt neki a producer, miután becsukta maguk mögött az iroda ajtaját.

– Elegem van abból, hogy folyton csak erre kíváncsiak! Azt akartam, hogy leszálljanak rólam.

– Nem leszállni fognak, hanem rád szállni. Ilyenkor hova teszed az eszed? Arról nem is beszélve, hogy hány nézőt fogunk emiatt veszíteni!

– Olyan sokat biztosan nem. – Beni még mindig nem hitt igazán a saját sikerében. A számok, az egyértelmű jelek ellenére sem. Ettől mintha rajta állna vagy bukna a dolog, és ehhez nem érezte magát elég nagynak.

– A tinik és huszonévesek imádnak. Sokan miattad kezdtek el egyáltalán nézni a sorozatot.

– A karakterem miatt.

– Az mostanra már mindegy.

– Megszegtem valahol a szerződést?

– Tulajdonképpen nem.

– Akkor akadnál le rólam! – vágott vissza indulatosan a fiú, aztán indult volna kifelé az irodából, de András utána szólt:

– Beni! Legalább igaz?

A fiú egyetlen pillanatig hezitált, majdnem kibukott belőle az őszinte válasz, de végül csak megrázta a fejét.

Nem vett tudomást a nyilvánvaló ellentmondásról. Egyelőre megelégedett azzal, hogy az interjúban kimondta, már nincs egyedül, és nem érdekelte, hogy a közvetlen környezete előtt ugyanúgy kénytelen lesz tagadni, mint eddig. Az öltözőbe lépve belebokszolt a falba, a fájdalom kissé magához térítette. Nem kéne kiborulnia, legalábbis nem ennyire. Számított rá, hogy ezzel jár, ha ezt meglépi, bár nem pont mostanra tervezte a dolgot.

Mivel maradt egy kis ideje kezdésig – a többiek még be sem értek –, leült a székébe, hátradőlt, és lehunyta a szemét. Mélyeket lélegezve próbált lehiggadni, és átgondolni, mi várhat még rá...

Amikor egy évvel ezelőtt belebotlott az országos kereskedelmi csatorna hirdetésébe, miszerint a népszerű sorozathoz – amit ő addig sosem látott – új szereplőket keresnek, csak viccből jelentkezett. Azt a legvadabb álmában sem gondolta, hogy felveszik. Az általa megformált karakter hatalmas port kavart – már amennyire lehet egy ilyen kis országban nagy port kavarni –, és a producerek elkezdtek nyomni, hogy szerepeljen minél többet, ezzel is növelve a nézettséget. Bejött a dolog, Beninek azonban hamarosan elege lett a magánéletét boncolgató kérdésekből, különös tekintettel a párkapcsolati állapotára, és most borult ki nála az a bizonyos bili.

Nem vágyott ilyesfajta népszerűsége, ha nem kötné a szerződés, talán már ki is szállt volna. Lehet, hogy nem ismeri fel az ország minden lakója, de neki már ez is sok. Így miután harmadszor rohanták le vadidegenek autogramért, besokallt. Azóta csak napszemüvegben és baseball-sapkában ment ki az utcára. Kevésbé zavarta, ha emiatt hülyének nézik, mint az, ha leszólítják. Így ha valaki gyanakodott is, annyira nem lehetett biztos a dolgában, hogy odamenjen hozzá. A módszer bevált, nem zaklatták az utcán, csak a produkció által ráerőltetett nyilvános szerepléseken.

Beninek régen volt ilyen pocsék napja. Nagy ívben tett Andrásra és a vezetésre, az egész stábból – sőt, az egész világon! – csupán egyetlen ember véleménye izgatta, és a fiú egész délelőtt érezni vélte a férfi irányából felé áramló dühöt. Így persze dolgozni sem tudott rendesen, sokat rontott, újra és újra fel kellett venni a jeleneteit, amivel ebédszünetre mindenkit kikészített. Várta az újabb fejmosást a rendezőtől vagy magától Andrástól, ehelyett egy üzenetet kapott, Marcelltól.

Beszélnünk kell forgatás után, a kis raktárban!

Óriási! Miért itt? Miért nem ér rá, amíg nyugiban nem találkozhatnak? Beninek mostanra szemernyi kétsége sem maradt afelől, hogy a férfi haragszik rá, pedig nem érezte úgy, hogy ezt érdemelné.

Megbeszélésem lesz – pötyögte be a választ, és idegesen várta a reakciót.

Megvárlak

Remek! Vajon miért itt kell lekapnia a tíz körméről? Eny nyire dühös, hogy már be sem akarja engedni a lakásába? Beni gyomrát görcsbe rántotta a gondolat, ettől persze a délutáni szereplése sem sikerült rózsásabbra, főleg, hogy Marcell alig néhány méterre állt tőle. Bezzeg neki még így sem okozott gondot a meló, ugyanolyan bravúrosan bánt a kamerával, mint mindig.

A fiú alig bírta kivárni a megbeszélés végét, annál is inkább, mert kollektíven nekiestek a túlóra miatt. Beni kétségbeesve nézett Andrássra, nem akarta azzal tovább feszíteni a húrt, hogy visszaszól, akadt éppen nagyobb gondja is.

– Hagyjátok már, nektek még sosem volt rossz passzotok? – segítette ki a producer, mire végül is befejezték a szapulását, bár azért azt még előtte tárgyalták ki, milyen jó, hogy másnap nincs forgatási napja, így legalább kipihenheti a nyűgét.

A mindössze félórás értekezlet eddigi élete leghosszabbjának bizonyult. Nem azért, mert annyira várta, ami utána következik, de addigra már csak túl akart lenni ezen a napon, akármivel is kell még szembenéznie.

Az elfelejtett tárgyak raktára olyan kellékek gyűjtőhelye volt, amikre már valószínűleg nem lesz szükség, és az ő titkos találkahelyük, azokra az esetekre, amikor nem bírták egymás nélkül napközben.

Nem látta Marcellt, amikor belépett a túlzásúfolt helyiségbe, de amint becsukódott mögötte a súlyos ajtó, a férfi egy szekrény mögül támadt rá, megragadta a pólója nyakát, és a falnak lökte. Beni feje tompán koppant a falon, a fiú felszisszent a fájdalomtól, de jobban sokkolta a meglepetés:

Marcell még sosem veszette el ennyire az önuralmát, pedig veszekedtek már néhányszor.

– Mondd, neked teljesen elment az eszed?!

– Egyszerűen elegendem lett, érted?

– Minden lépésedet nagyítóval fogják követni!

– Ezeket Andrástól is megkaptam reggel, tudsz valami újat mondani? Egyébként eltúlozzátok, nem vagyok akkora sztár!

– Médiaszereplő vagy. A rajongóid tudni akarják majd, ki a riválisuk, és a bulvár imád az ilyeneken csámcsogni! Mi lesz, ha lebukunk?

– Állj már le! – Beni megpróbált szabadulni a férfi szorításából, de tehetetlennek bizonyult. – Semmi olyat nem mondtam, ami miatt lebukhatnánk!

– Hogy lehetsz ilyen forrófejű és meggondolatlan?

– Most nem úgy tűnik, hogy én vagyok forrófejű és meggondolatlan!

– Kapd be!

– Szívesen! Itt és most óhajtod?

A férfi erre elengedte, dühösen morogva elfordult és elindult kifelé.

– Marcell! – szólt utána Beni, de a férfi mintha meg se hallotta volna. A fiú mérgesen fújta egyet. Hát ő pedig senkinek se fog könnyörögni, Marcell majd lehiggad. Bár az, hogy a férfi így esett neki, nem sok jót jelenthetett...

De minden dühe és elhatározása ellenére sem bírta ki, még hazáig sem – a buszról küldött egy üzenetet Marcellnak, de a férfi válasza se méltatta.

Beni egészen addig bízott benne, hogy otthon lesz még egy kis nyugta, amíg be nem lépett a konyhába. Az anyja a

vacsorával foglalatostkodott, és persze ő is köszönés nélkül vágott bele a mondandójába.

– Láttalak reggel.

Milyen isteni, hogy éppen szabadságon van, és volt ideje reggel tévézni! Beninek ökölbe szorult a keze: mostanra a hányinger kerülgette attól, hogy mindenki úgy tesz, mintha valami főbenjáró bűnt követett volna el. Nyelt egyet, igyekezett legyűrni a haragját.

– És?

– Nem gondolod, hogy egy ilyen hírt előbb velünk kellett volna megosztanod? Miért nem tudunk róla?

– Mert nem igaz. – A fiú ezúttal nem gondolkodott. Bár erős volt a kísértés, hogy mindent bevalljon, még nem készült fel rá. A reggeli nyilatkozatát amolyan *ha nem mondhatom el senkinek, elmondom hát mindenkinek*-reakciónak szánta, mert néha legszívesebben a világba kiáltotta volna, mit érez.

– Akkor ezt most nem értem.

– Ez a világ legutálatosabb kérdése, és nekem az elmúlt évben nagyjából harmincszor kellett rá válaszolnom! Fel tudod fogni, ez milyen idegesítő? – Beni nem várt választ, csak otthagya a konyhát, és bemenekült a szobájába. Vacsoráig legalább nyugta volt, de ettől sem lett jobb hangulata, csak turkálta az ételt. Beszélni akart Marcell-lal. Nem fogja hagyni, hogy a férfi csak úgy ejtse. Akárhányszor is vitáztak eddig, sosem kételkedett a kibékülésben, de most egyáltalán nem érezte ilyen szilárdnak a helyzetét. Ha csak rá gondolt, elszorult a torka, és törni-zúzni támadt kedve.

Nem bírt otthon maradni. Vacsora után közölte, hogy elmegy kiszellőztetni a fejét és szöveget tanulni, és elindult Marcellhez. Tavasz óta ez volt a legjobb kifogás, ha el akart

tűnni otthonról, és elképzelni sem tudta, télen mit fog kitalálni, bár ahogy jelenleg a dolgok álltak, lehet, nem lesz rá szüksége, hogy bármit is kitaláljon. A nagyjából negyven perces út még sosem tűnt ilyen hosszúnak. Bár általában kedvelte a nyári hőséget, most mégis idegesítette az augusztus végi forróság, a szédelgő bogarak; a zsúfolt buszon még a nyitott ablakok ellenére sem mozdult a levegő. Mire leszállt, már nem akart sem kiabálni, sem veszekedni, csak a férfi ölélésére és csókjára vágyott, és rettegett tőle, hogy nem kapja meg.

Marcell házában már majdnem egy hónapja nem működött a kaputelefon, és ezért a fiú most kifejezett hálát érzett: tartott tőle, ha ott kell csöngetnie, fel sem jut az emeletre. Egyre erősebben dobogó szívvel állt Marcell ajtaja előtt, míg végül elszánta magát, és megnyomta a gombot.

Marcell összerezzen a csengő hangjára. Tudta, hogy Beni az, és noha továbbra is úgy gondolta, kifejezetten rossz ötlet vele beszélni, mégsem hagyhatta figyelmen kívül, hogy a fiú a küszöbén áll. Bár az üzenetéről tudomást sem vett, azt nem teheti meg, hogy nem nyit neki ajtót.

– Bemehetek? – kérdezte a fiú, tőle szokatlanul halkán.

Marcell csak bólintott, majd félreállt az ajtóból. Beni levette a napszemüvegét, és a pólója nyakába akasztotta.

– Haragszol? – kérdezte, miközben kissé lehajtott fejjel sűrű szempillái alól nézett fel rá. Marcell már sokadszor gondolkodott el ezen a gesztuson. Vajon mennyi benne a tudatosság és mennyi az ösztönösség? Vajon tisztában van vele a fiú, mit művel az emberekkel, amikor így néz rájuk? Ráadásul nála ez a hatás sokkal hatványozottabban érvényesült, Beni ilyenkor bármit el tudott érni.

– Nem haragszom.

– Tényleg? Akkor miért nem válaszoltál?

– Akkor még haragudtam.

– És most már nem? – Beni a nyaka köré fonta a karját, és egészen közel húzódott hozzá.

– Most már nem – válaszolta Marcell, önkéntelenül átölelve a fiú derekát. Bár még mindig haragudott rá egy kicsit a meg-gondolatlanságáért, olyan természetesnek tűnt az érintés szükségessége, hogy nem bírta ki nélküle.

– Az jó – súgta Beni, és olyan hévvel csókolta meg, hogy nekitántorodtak a falnak, a fiú szűk bőrnadrágjára akasztott lánc pedig durván, bántóan megcsördült.

Beni olykor kifejezetten erőszakosan követelte magáénak, ami járt. Ettől Marcell pusztá játékszernek érezte magát, amin a fiú levezetheti a feszültséget. Nem mintha bármit is tudna tenni ellene.

Az ő olvasatában csupán szeretők voltak, és bár többre vágyott, nem hitte, hogy a tizenhét éves fiú valami komolyat szeretne. Sokszor átkozta is magát, amiért belement ebbe az egészbe.

Pedig néha úgy érezte, lehetne több. Amikor szeretkezés után a fiú elégedetten doromboló macska módjára simult hozzá, és látni engedte az igazi énjét. Amikor egy rövid időre levette az álarcát, és valódi önmagát adta. Ilyenkor néhány perc-re kibújt a vagány srác szerepéből, sebezhetőnek és érzékenynek tűnt, és Marcell többet akart ezekből a percekből.

Az első találkozásakor, amikor a fiút bemutatták a stábnak, Marcellnak az a benyomása támadt, hogy nem nagyon kell színészkednie: ő maga is pont olyan, mint a karakter, amit játszani fog. Egy vagány bajkeverő szerepére kerestek színészt, és bár Beni semmiféle előképzettséggel nem rendelkezett, a meghallgatáson olyat alakított – állítólag –, hogy a producer és a rendező azonnal beleszeretett.

Marcellnak meg sem fordult a fejében kikezdeni vele, több okból sem, pedig hamar rájött, hogy Beni is meleg: volt ben-

ne gyakorlata, hogy észrevegye, mit néz a fiú, ha nem a kamera köti le a tekintetét. De hát ez még közel sem elég hozzá, hogy rávesse magát, még akkor sem, ha amúgy nemcsak a kölyök vagánysága keltette fel a figyelmét.

Úgy tűnt, Beni számára is nyilvánvaló, hogy ugyanabban a csapatban játszanak, mert a fiú igen hamar kivetette rá a hálóját. Marcell egyrészt elképzelni sem tudta, miért pont őt szúrta ki – hiszen minden ujóra két srácot is találna –, másrészt esze ágában sem volt beadni a derekát. Sokallta a közöttük lévő korkülönbséget, a fiú arrogáns, beképzelt stílusa távol állt tőle – nem is értette, hogy bírnak vele a rendezők –, meg aztán nem lőtt házinyúlra, pedig alkalma korábban is adódott rá. De a magánéletét mindaddig sikeresen hagyta a stúdió falain kívül, ráadásul akkor épp járt valakivel.

Aztán elkapta Beni egy gyenge, őszinte pillanatát. Álarc nélkül. Akkor és ott valamivel sikerült levennie a lábáról.

– Azért a hétvégi program még áll? Vagy bejeddél? – kérdezte a fiú, felemelve fejét a mellkasáról. Marcell elkomorodott az incselkedő hangnemtől.

– Nem ijedtem be, de nem akarom, hogy kiderüljön. A hétvége még áll, de nagyon vigyáznunk kell.

– Eddig is vigyáztunk. Még csak nem is sejtenek semmit, azok sem, akikkel együtt dolgozunk. Úgy eltúlozzátok! Muszáj engem baszogatni? – Beni arrébb húzódott, felült, átkulcsolta a térdét. Marcell ebből minden kétséget kizáróan tudta, hogy a fiú megsértődött. Normális körülmények között ilyenkor bocsánatot kérne – bármit is követett el –, de ez most távol állt a normálistól.

– Nem mi baszogatunk. De ne félj, meg fogod kapni a médiától.

– Ne már! Nem Amerikában vagyunk, hogy paparazzik bujkáljanak a bokorban!

– Ez tény. De itt is a sarkadra tudnak lépni. Láttam már olyat, hogy valakinek a médiacirkusz tette tönkre a karrierjét. Egy ilyen botrány nem a legjobb ajánlólevél itthon.

Beni csak megrántotta a vállát. Hiába ült neki háttal a fiú, Marcell így is látta maga előtt az arc kifejezését: a pengevékonyá préselt ajkat, a villámokat szóró szempárt, az összehúzott szemöldököt. Utálta, amikor a fiú dühös rá, de elhatározta, hogy most akkor sem fog visszakozni. Beni nem igazságos, és ezt meg kell értenie.

– Rendben, téged nem érdekel. Nem akarsz sztár lenni, mindegy mi történik a pályafutásoddal. Nem izgat, mit szólnának a szüleid, a kollégáid. De az én bőrömet is vásárra vitted vele.

Beni erre hátrafordult. Most nem dühösnek tűnt, inkább kíváncsinak, mint aki nem is érti, miről beszél a férfi.

– Holnapra úgyis elfelejtik – közölte, még mindig dacosan. Marcell felsóhajtott. Beni olyan gyerekes néha. Persze, mi mást is várhatna tőle?

– Nézted ma a netet? – A fiú megrázta a fejét. – Ha hazamentél, nézd meg. Kezdheted az interjúd alatti hozzászólásokkal, és majd megérted. Készülj fel rá, hogy szombaton szét fognak szedni.

Beni nem szólt semmit, csak a szemébe nézett, mint aki azt fontolgatja, mit reagáljon erre. Marcell úgy érezte, a fiú még mindig nem hisz neki, a hallgatását viszont nem tudta mire vélni. Beni nem az az alkat, akit csak úgy el lehet némítani.

– Megyek fürdeni – közölte végül, és Marcell ebből biztos lehetett benne, hogy lezártnak tekinti a témát. Ő pedig nem akart újabb vitába bonyolódni.

A férfi végignyúlt az ágyon. Beni a fürdőszobát is szerette birtokolni, így ilyenkor nem lehetett zavarni. Mikor negyedóra múlva a fiú visszatért, jó ideig szótlanul készülődött, mintha azon gondolkodna, mit is mondjon.

– Nem hagyom, hogy tönkretegyék a hétvégénket – jelentette ki végül az ágy szélén ülve, a cipőfűzőjével foglalatostkodva. Marcell szerint a fekete bőrnadrág, a fekete, halálfej-mintás póló és a szintén fekete, magas szárú bakancs egyáltalán nem illett Benihez, ő nem is tudta megszokni, de nem hitte, hogy joga lenne megjegyzést tenni a fiú öltözködésére. Vagy bármi másra, úgy nagyjából mostanáig.

– Holnap jövök – folytatta Beni, mielőtt bármit mondhatott volna. A fiú hátrafordult, és hozzáhajolt egy csókra. – Maradj csak, kitalálok.

Beni szinte még ki sem lépett az ajtón, Marcellt rögtön emészteni kezdte a hiányérzet. Talán könnyebben viselné, ha nem együtt dolgoznának, de a lopott percek a stúdióban nem elégítették ki az éhségét. Még ha meg is volt győződve arról, hogy ez csupán futó viszony Beni részéről, arra már rég rájött, hogy neki ennél jóval több kell. És ezt a vágyát nem tudta elnyomni.